

«Konfirmant fordi jeg trengte ny påhengsmotor...»

«Jeg begynte på konfen fordi jeg trengte ny påhengsmotor», svarte en konfirmant en gang på sin lærers spørsmål om hvorfor konfirmasjon. Og så fortsatte han: «Men det er rart åssen det er med Jesus og Gud, for det er blitt annerledes. Det jeg husker best er egentlig at Gud elsker oss og har en plan for våre liv.»

Det handler om selve livet. Om å finne kursen og leia. Om å lære noe om å navigere.

Konfirmanttida er over. Konfirmasjonssøndagen er like om hjørnet. Og mange blant oss står midt oppi det med begge beina: Som konfirmant, som mor eller far, som fadder eller besteforeldre eller kanskje misunnelige småsøsken. Og noen tenker at «til neste år er det min tur».

Og så er det presanger og bordkort og roastbeef og salater og innbydelseskort og rengjøring - og «nå må du få ferdig siste verset på sangen til Hansemann!! »

Men det handler ikke om alt dette. Det handler om selve livet. Om å finne lyset å vandre etter i mørket (Joh. 8,12).

En rik reder ville bygge det mektigste og mest uknuselige skip i verden. Ingen bølge skulle kunne knekke hans båt. I lag på lag av jern og stål vokste skipet opp på beddingen. Et monument av uovervinnelighet.

Men skipet var ubrukelig. Det var blitt så stort at kompassnåla til slutt bare gjorde utslag på skipets jernmasse. Den pekte ikke lenger mot nord.

Et slikt skip kan ikke lenger nå noe mål. Det kommer til å seile i ring og være utlevert til vinden og strømmene.

Han trodde han trengte en ny påhengsmotor framfor alt, konfirmanten. Som vi alle så ofte tror at det vi trenger er mer styrke, rikdom, status og makt. Men, sier Jesus: «Den som vil berge sitt liv, skal miste det». Miste det — seile i ring — utlevert til vinden og strømmene.

Det handler om selve livet. Om kursen og leia.

«Det er rart med Jesus og Gud — for det ble annerledes. Det jeg husker best er egentlig at Gud elsker oss og har en plan med våre liv.»

Kjartan Almås